

Posudek bakalářské práce

OLGA PEŠLOVÁ

Marco Bello ve veřejných sbírkách České republiky

(Ústav pro dějiny umění, FFUK, Praha 2011)

Předmětem této práce jsou čtyři obrazy v českých veřejných sbírkách, za jejichž autora bývá považován benátský malíř Marco Bello, žák slavného Giovanni Belliniho. [Znamená to snad, že v ČR se nacházejí ještě další jeho obrazy ve sbírkách soukromých?] Jsou to dva obrazy v Národní galerii v Praze a po jednom v Galerii výtvarného umění v Ostravě a v Oblastním muzeu v Mostě. Všechny čtyři byly diskutovány v katalogích italského renesančního umění z českých sbírek (1997 a 2008), takže prostor pro další bádání tím byl značně zúžen. Olga Pešlová si však přesto vytkla cíl „informace prezentované Olgou Půjmanovou rozšířit, upřesnit či mírně poopravit. V neposlední řadě se práce snaží co nejuplněji, resp. nejobektivněji vykreslit profil autora (s. 10).“ [V katalogích na to nebylo místo.]

Autorka proto nejdříve důkladně shrnuje dosavadní literaturu věnovanou Bellovi, rekonstruuje na základě archvních záznamů jeho biografii a pak přicházejí na řadu jeho doložená a signovaná díla (s. 14–20). Teprve potom se věnuje čtyřem obrazům v českých sbírkách. Nepřekvapí, že největší a nejdůkladnější pozornosti se dosud dostalo obrazům z Národní galerie a autorka tyto poznatky poctivě a spolehlivě shrnuje (s. 22–28 a 29–33). Obrazy z Ostravy a Mostu jsou v práci probírány stejným způsobem, ale je zřejmé, že stav zpracování obou děl v těchto sbírkových institucích ponechal větší prostor pro nová zjištění a toho autorka využila.

Rád připomínám také to, že autorka spolehlivě zvládla značné množství velmi specializované italské literatury; její práce je velmi dobře napsána a má velmi dobrou kvalitní obrazovou přílohu. Obzvláštní zmínku si zaslouží Tabulka na s. 58–61, která představuje žádoucí východisko pro zabývání se obrazy připisovanými MB a *belliniani* obecně.

Ad summam: Bakalářská práce Olgy Pešlové je velmi solidní dílko založené na důkladném bádání. Možná, že text je až příliš popisný a tím, že stejnou strukturu mají všechny kapitoly se jeví poněkud monotóní. Pozornost snad mohla být věnována provozu banátských malířských dílen na počátku 16. století. Na druhé straně je však nemožné si představit, že studentka bakalářského stupně dějin umění v Praze rozlouskne problém, na kterém si již více než století lámají zuby italští historikové umění. Pešlová však přinesla několik kamínků do budoucí definitivní mozaiky „Marco Bello“ a proto její bakalářskou práci rozhodně doporučuji k obhajobě.

Prof. PhDr. Lubomír Konečný
(5. února 2011)